

Bil je nekdanj neki stari vojak, ki je še drugi kapicijon služil. Častnik mu je rekel, naj gre na odpuščanje, on pa ni hotel iti. Rekel je, da ne gre drugače, kakor če dobi konja. Častnik pravi, da mora prošnjo do cesarja narediti. Naredi prošnjo. Ko pride prošnja nazaj, je cesar dovolil mu dati konja. Dobil je konja, povrhu pa še pet krajcarjev. In je šel na pot. [Pa pride do nekega branjevca, ki je žganje prodajal. Si misli: Star vojak rad žganje pije, tudi jaz ga bom pil. Spil ga je za dva krajcarja. Ljudi je imel le še tri krajcarje v žepu. Pravi sam pri sebi: Ljudi ne morem kupiti ne fajfe, ne tobaka za čike, in jaha naprej.] Pride do berača, kateri ga prosi za dar. Vojak mu pa odgovori: Pojdi z menoj, da bova oba skupaj prosila. Berač je pa rekel, da ne gre in da mu naj samo kaj da. Na, tu imaš en krajcar, reče vojak in jaha naprej.

Ko naprej jaha, pride do še bolj ranjenega berača, ki ga je tudi prosil za dar. Vojak mu pravi: Pojdi z menoj, bova skupaj prosila. Berač pa ni hotel iti, ampak rekel, da tam več dobi, da mu naj da kak dar. Na, tu imaš en krajcar, reče vojak in jaha naprej.

Pride do berača, ki je bil še bolj ranjen. Tudi ta ga je prosil za dar. On mu pa pravi: Pojdi z menoj, da bova skupaj prosila. Berač pa ni hotel iti, ampak je rekel, da tam več dobi, in da mu naj da kak dar. Vojak pa pravi: Samo še en solt imam, pa še tega ti dam. Da mu zadnji krajcar in jaha naprej.

Ko pride do nekega gozda, stopi s konja, se vleže na keburk in konja pase. Pa prideta k njemu Kristus in sveti Peter. Vprašata ga, kaj hoče imeti za tiste krajcarje, ki jih je beračem dal. On pa pravi, da nič nič. Kristus ga pa le vli in reče: Kaj hočeš imeti za prvi dar? Nič! Odgovori vojak. Le povej, kar za vsak dar dobiš plačano. No, pravi vojak, če si mi drugače, pa mi dajte tako steklenico, da bom zmirom lahko iz nje pil, pa bo zmirom polna dobrega vina. Kaj hočeš pa za drugi dar? ga vpraša Kristus. Taka toba mi dajte, da kar bom noter djal, ne pojde več ven. Tudi to je dobil. Kaj hočeš pa za tretji dar? ga vpraša Kristus & Peter mu ji kazal v nebesa, vojak pa sepi zmenil za to, ampak rekel: Dajte mi take karte, na katere bom igral, pa zmirom dobil. Tudi to je dobil. Jaha naprej in pride v oštarijo, konja spravi v hlev, sam pa gre igrat. Pa če je bog igral, več je dobil. Drugim igralcem se je čudno zdelo, da zmirom dobi. Toliko časa so igrali, da je vojak pri mizi zaspal. Ko je zaspal, so mu vzeli njegove karte in mu druge podložili.

Drugi večer gre zopet igrat, toda vsakičrat je zgubil, tako da je na zadnje celo konja zaigral. Misli si je, da so mu gotovo karte zamenili. Brez konja in denarja gre peš naprej in pride do neke čede ovac. Eno vzame in zakolje in speče. Pride svet. Peter, pa ga vpraša, kaj dela. Pa mu reče: Ovco pečem. Kje si jo pa dobil? Ukradel. Za kaj si pa nisi to izvolil, kar sem ti kazal? vpraša ga svet. Peter. Med tem je vojak ovco spekel in rekel svetemu Petru: Jezva! Ko sta se napajala, pravi vojak: Vidiš, zakaj si pa jedel ukradeno, če ni dobro! Peter pa pravi:

Naj bo, nič ne stori! [Potem gre naprej in pride v neko graščino, ki je bila zakleto. Prosi oskrbnika ga prenočit. Oskrbnik mu pa pravi: Ljubi prijatelj, jaz vas ne morem prenočiti, ker vsek, kateri tu v graščini spi čez noč, izgine dno jutro. Vojak pa pravi: O, tega se jaz nič ne bojim! Kar večerjo mi dajte, potem grem pa spat. Oskrbnik mu da večerjo, potem pa gre v graščino in zaspi pri mizi. Ko ura najraje odbije, eden poteka. Vojak pravi: Nočem! Odpre, vojak pa vpraša, kaj išče tukaj. Ta pa pravi: Kaj si pa ti prišel semkaj? Oni pa, ki je bil sam hudič pravi: Če ne greš ven, te bomo na solnini prah raznesli. Ne ti, se ti tvoji ljudje ne, reče vojak. Hudič mu pa odgovori: Če ne boš precej tiho, te bomo takoj na solnini prah raznesli. Le poklič jih vse, kolikor jih imaš, jaz pa ne grem ven in tudi tiho se bom, pravi vojak. Hudič je zažvžgal, in takoj je bila vsa soba polna. Hudič pravi: Greš ven? - Ne! - Te bomo na solnini prah raznesli! - Nikdar! Marš v torbo! Imel je vse hudiče v torbi.

Ljubraj pride oskrbnik, odpre polahkoma vrata in se silno začudi, ko vidi vojaka pri mizi spati. Poteka ga in vpraša, kaj je. Nič! odgovori vojak. Če imate konje ali vole in brus in voz, pripeljte brus gori. Oskrbnik reče, da ima. Gre po konje, voz in brus in se pripelje v grad. Ko do grada pride, vojak torbo na voz dene in sam gori sede in počene konje. Ko pride v dolino, postavi brus na tla, ga začne goniti in hudiče brusiti. Vse je že zbrusil do zadnjega. Ta pa ga prosi, naj mu pusti življenje in pravi: Bog ni sveta odločil, da bi hudičev ne bilo. Vojak pa pravi: Izpustim te, samo pred moje oči mi ne smeš več priti. Nato dobi pri oskrbniku zajutek. Oskrbnik ga vpraša, kaj hoče imeti za to, da je hudiče proti spravil, kar bo pisal grofu. Vojak pa pravi: Samo konja mi dajte, da bom jahal naprej. Oskrbnik je pisal grofu, da je neki vojak grad hudičev osvobodil in da zahteva za to konja. Grof je sam prišel v grad in mu dal najboljšega konja. Vojak pa pravi: Tri vojakih so mi dali tudi pet krajcarjev; če bi mi tudi vi mogli toliko dati? Grof mu pa da pet sto goldinarjev.

Gre naprej in pride v gostlino. Konja spravi v klev, sam pa gre pa igrati. Toda vse je zaigral, tudi konja. Zaluden gre naprej. Pride v neko vas, kjer so bili že vsi ljudje mrtvi, le ena žena s sedmimi otroci je živela. Vojak jo prosi za prenočit. Ona pa mu pravi: Vse je že mrtvo, le mi smo še, pa se moramo nocoj umreti. Vojak pa pravi: Le stanovanje mi dajte, drugega se nič ni treba bati. Dobi stanovanje. Vleže se in ope mi dajte, drugega se nič ni treba bati. Dobi stanovanje. Vleže se in zaspi. Ob najrajši uri pride smrt, poteka na vrata in pravi ženi: Žena, daj račun o sebi in o sedmih otrocih. Vojak pa pravi: Ne pojdejo s teboj! Smrt: Pojdejo! Vojak: Ne! Smrt: Če ne boš tiho, bom se tebe vzela s teboj! - Marš v torbo! - Tako je imel smrt v torbi. Ona ga je pa začela prosi, naj jo izpusti ven. Vojak pa pravi: Izpustim te, samo pred moje oči ne smeš več priti. Smrt je šla. H

Vojak pa gre naprej in pride na nizek hrib, kjer so bile tri rakve; ena zlata, ena srebrna, tretja bakrena. On jih pregleduje, nazadnje pa pravi: Za starega vojaka je vse dobro! ni se vleže v bakreno rakvo. Komaj se je bil vlezel, se pogrezne rakvo v pekel. Vojak gre po peklu in vreca najprej svoje stvari, kateri ga prosijo, naj jim pomaga. On pa jim pravi: Kako ste pa vi prišli sem? Starši pa

pravijo: Kako si pa ti prišel? Saj si dejal včasih, da vojak v rebesa
grede! Vojak jim da iz steklenice piti in šli so ven. Vojak gre na-
prej in reče fajmoter, kateri ga spet prosi, naj mu pomaga. Vojak
pa pravi: Kako si pa ti prišel semkaj? Fajmoter pa odgovori:
Marš katero mašo sem dobil plačano, pa je nisem bral. Vojak
tudi temu da piti iz steklenice in fajmoter je šel ven. Vojak gre
spet naprej. Kar ga zagleda kiti kudič, katerega je takrat izpu-
stil. Na vso moč je šel pred njim. Vojak pa mu pravi: Ne
teci, saj ti se bom nič storil! Kudič pride k njemu, vojak ga pa
prosi, naj ga ven spravi. Kudič ga nese ven. Vojak gre na to pred nebesa
in reče Petru, naj ga noter spusti. Peter pa mu pravi: Vidiš ti! Boli
se ne mara, kudič se za te boji, nebesa si pa nisi izvolil. Vojak: Ne
le boš noter spustil? Peter: Ne morem. Vojak: Marš v torbo! Tako
je imel Petra v torbi. Med tem pa pridejo druge duše v rebesa, toda nikogar
ni bilo, da bi jim odprl. Nazadnje pride san Kristus in vpraša vojaka
za Petra. Vojak pa pravi: Kaj meni mar? Kristus pa reče: V torbi
ga imaš, le ven ga spusti. Vojak pa odgovori: Ja se izpustim drugace,
kakor če bom v rebesih. Kristus pa pravi: Izpusti ga in pojdi noter!
Vojak je šel v nebesa, torbo in steklenico je pa pred vrata postavil.

3

Zapisal Mat. Rodl, zvekel od nekega moža, ki jo je
l. 1870 slišal v vojašnici v Josefov na Češkem. —
Iz Rodetove zbirke IV. št. 28 (str. 43 — 50)